

ДѢЙСТВІЕ II.

Първитѣ лица

Петку } — Пъркалаби
Гену }
Гатю } — Чърбаджій (Перв енцы).
Петаръ }
Диму }

Въ общественѣятъ домъ.

„Стаята четиругълна, и на стената покачена та-
„блица, която гласи: забранено е за нѣкои си противоречіето.

Гатю: Дайте, за г-на Цвѣтка единъ столъ, седне-
те Г-нъ Цвѣтко. —

Диму (*шепни на Петра*) а бе той има златенъ зин-
джиръ, и косата му помадосана, отъ лакъ чипичита, и
панталоните му шьойле по мода и неразпрани като. . .

Петаръ (*помисли въ тѣхъ си*) белкимъ, незнаешъ?
че, хората, чисто сж носятъ! Пакъ и младъ момакъ е,
уженищемъ го. —

Петку. Господиновцы! Ёто кисіята отъ вергіите,
на и теттери.

Гатю. Сега не е време за теттери, дай кисіята,
пакъ си вървете.

Гену. (*шепни на Петка*) а бе невидишъ ли, че сж
ся умалчяли, и всички сж ся загледали у оногова младъ
ябанджія, май, гудешъ, мѣнешъ ще правятъ.

Петку. Ай да излеземъ пакъ ща ти кажа: А бе
той е новъ даскалъ хемъ го не щжтъ, хемъ го викатъ
ушь да го пазаратъ. Че това хичъ подиясва ли? Какво
щатъ струва послѣ другитѣ даскали съ таквизъ тежки
кжщи? Земни ибретъ, отъ насъ, меселя: Ако на извадятъ
отъ паркалаблжа, дали нещемъ да варимъ пращини, ка-
кто ги варяхме? илямъ, ако зафанатъ и инедемъ-инее, хе-
сани да ни търсятъ, ишимизъ хештенъ бозукъ! ще фанимъ,